

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.445/2013/ 8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. év április hó 25. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. október 8. napján kihirdetett 24.B.1352/2013/15. számú ítéletet **helybenhagyja**.

A másodfokú eljárás során felmerült 20.880,- (húszezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2013. október 8. napján kihirdetett 24.B.1352/2013/15. számú ítéletével **vádlottat** az ellene a Btk.166.§ (1) bekezdésébe ütköző emberölés bűntettének kísérlete miatt emelt vád alól felmentette. Az elsőfokú bíróság a vádlott kényszergyógykezelését rendelte el, amely legfeljebb 15 évig tart. Ezen túlmenően a törvényszék rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról, valamint megállapította, hogy a felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

A tárgyaláson az ügyész a kihirdetett ítéletet tudomásul vette. A vádlott irányának megjelölése nélkül, míg védője bizonyítottság hiányában történő felmentés érdekében, a kényszergyógykezelés mellőzéséért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1088/2013/1. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését fenntartotta. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és - a vádlotti védekezést elfogadva - őt bizonyítottság hiányában mentse fel, figyelemmel arra, hogy az eljárás során mindvégig tagadta a bűncselekmény elkövetését. Indítványozta továbbá, hogy az ítéltábla mellőzze védencével szemben kényszergyógykezelés alkalmazását. Utalt arra, hogy korábban a vádlott nem a megfelelő gyógyszert kapta, jelenleg azonban ez a probléma nem áll fenn, mert hosszú idő után beállították a gyógyszerelést.

Védencének betegségtudata van, odafigyel a megfelelő gyógyszeresedésre, így a jövőben biztos, hogy nem követne el bűncselekményt.

A vádlott az utolsó szó jogán elmondta, hogy korábban nem a megfelelő gyógyszert kapta, jelenleg azonban ez a probléma már nem áll fenn, mert beállították. Azóta jól érzi magát, szeretne hazamenni a családjához.

A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla a Be.348.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

A vádlottnak és védőjének a bizonyítottság hiányában történő felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. A tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg, ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A vádlott mind a nyomozás során, mind a tárgyaláson tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást a vádlott védekezésével szemben a sértett következetes, a vádlottra nézve terhelő vallomásai, a sértetti vallomást alátámasztó további tanúvallomás, az igazságügyi orvos-szakértői, az igazságügyi elmeorvos-szakértői vélemények, a nagyszámú okirati bizonyíték, valamint a lefoglalt tárgyi bizonyítási eszköz alapján állapította meg. Az elsőfokú bíróság ítélete 3. oldal 6. bekezdésétől a 6. oldal utolsó előtti bekezdéséig értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlotti tagadást, illetve az általa előterjesztett védekezést fogadta el tényállás alapjául.

A Be.351.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy a vádlott és védője fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak, továbbá, hogy a törvényszék által megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta. Így a vádlottnak és védőjének a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére, és ezen keresztül a vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentésére irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a történeti tényállás alapján azt rögzítette az ítéletében, hogy a vádlott megvalósította az 1978. évi IV. törvény 166.§ (1) bekezdésében írt emberölés bűntette kísérletének megvalósításához szükséges törvényi tényállási elemét. Ítélete 6. és 7. oldalán részletesen foglalkozott az igazságügyi orvos-szakértői véleménnyel, annak megállapításaira, valamint a

rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokra támaszkodva az elkövetés eszközével, a vádlott által a sértett irányába leadott szúrások számával, irányával és erejével, a ténylegesen bekövetkezett sérüléssel, a vádlott kijelentéseivel, és ezek alapján megalapozottan vont le következtetést arra, hogy a vádlott szándéka a sértett életének kioltására irányult. A történeti tényállásban rögzített szakértői megállapítással összhangban rögzítette, hogy a vádlott büntethetősége a Btk.22.§ b) pontja és 24.§ (1) bekezdése alapján kizárt. Ennek megfelelően törvényesen hozott a vádlottal szemben a Be.6.§ (3) bekezdés c) pontjára, valamint a Be.331.§ (1) bekezdésére alapozottan felmentő rendelkezést.

A vádlottnak és védőjének a kényszergyógykezelés mellőzésére irányuló másodlagos fellebbezése sem alapos.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az igazságügyi elmeorvos-szakértői vélemény megállapításaira, a szakértőnek a tárgyaláson tett nyilatkozatára, valamint a vádlott orvosi kezelésére vonatkozó előzményi iratokra figyelemmel a Btk.74.§ (1)-(3) bekezdései, valamint Be.331.§ (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írt tartamban a vádlott kényszergyógykezelését rendelte el. A törvényszék helyesen utalt ítéletében arra, hogy épp a kényszergyógykezelés időtartamának meghatározása tekintetében az elkövetés idején hatályos a 1978. évi IV. törvény lényegesen kedvezőbb a vádlottra nézve, mint a 2012. évi C. - az elbírálás idején hatályos új büntető -törvény. Az elsőfokú bíróság tehát a Btk.2.§ - a főszabályában írtaknak megfelelően döntött.

A Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla helyes indokai alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Be.339.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban kirendelt védő díjaként felmerült bűnügyi költséggel kapcsolatban úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

A Fővárosi Ítéltábla végzése a Be.371.§ (1), (3) és (4) bekezdésein alapszik.

Budapest, 2014. április 25.

. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke

. Mészáros László s.k.
előadó bíró

Dr. Török Zsolt s.k.
szavazó bíró

A Fővárosi Törvényszék ítélete jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2014. április 25.

Dr. Ruzsás Róbert s.k.

a tanács elnöke

a kiadmány hiteléül:
Iván Erika
bíróági ügyintéző